

LBRIS

We know
books

Cartea de față este o ficțiune. Numele, personajele, locurile și întâmplările sunt produse ale imaginației autorului sau sunt folosite fictiv. Orice asemănare cu evenimente, locuri sau persoane reale, în viață ori nu, este întâmplătoare.

Ashley Flowers with Alex Kiester, *All Good People Here*

Copyright © 2022 by Ashley Flowers

All rights reserved.

Published in the United States by Bantam Books, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC, New York.

© 2025 by ALICE BOOKS, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate

Design copertă: © DUART

Redactare: Bogdan Coșa, Vasilica Turculeț

ALICE BOOKS

Valea Lupului, Iași

www.alicebooks.ro

hello@alicebooks.ro

Telefon: 0751 54 02 02

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FLOWERS, ASHLEY

Aici, doar oameni buni / Ashley Flowers împreună cu Alex Kiester; trad. din lb. engleză de Iulia Dromereschi. - Valea Lupului: Alice Books, 2025

ISBN 978-630-6676-32-3

I. Kiester, Alex

II. Dromereschi, Iulia (trad.)

821.111

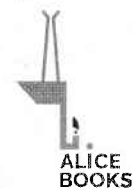
ASHLEY FLOWERS

ÎMPREUNĂ CU ALEX KIESTER

AICI, DOAR OAMENI BUNI

Traducere din limba engleză

de Iulia Dromereschi

2025

Cuprins

Unu. Krissy, 1994.	7
Doi. Margot, 2019.	9
Trei. Krissy, 1994	23
Patru. Margot, 2019.	36
Cinci. Krissy, 1994.	47
Şase. Margot, 2019.	64
Şapte. Margot, 2019.	75
Opt. Margot, 2019.	87
Nouă. Krissy, 1994.	95
Zece. Margot, 2019	106
Unsprezece. Margot, 2019	122
Doisprezece. Margot, 2019.	129
Treisprezece. Margot, 2019.	135
Paisprezece. Krissy, 1994	145
Cincisprezece. Margot, 2019	153
Şaisprezece. Margot, 2019	164
Şaptesprezece. Margot, 2019	171
Optsprezece. Krissy, 1994.	180
Nouăsprezece. Margot, 2019	196
Douăzeci. Margot, 2019.	205

Douăzeci și unu. Krissy, 1994.218
Douăzeci și doi. Margot, 2019233
Douăzeci și trei. Margot, 2019241
Douăzeci și patru. Margot, 2019253
Douăzeci și cinci. Krissy, 2009261
Douăzeci și șase. Margot, 2019.271
Douăzeci și șapte. Krissy, 2009287
Douăzeci și opt. Margot, 2019291
Douăzeci și nouă. Margot, 2019.297
Treizeci. Margot, 2019304
Treizeci și unu. Margot, 2019.310
Treizeci și doi. Margot, 2019318
Treizeci și trei. Margot, 2019322
Epilog. Billy, 1994338
<i>Mulțumiri.</i>351

În colecția *Mysterious ALICE* au mai apărut:

Mick Herron, *Mărtoagele*

Hye-young Pyun, *Groapa*

M.L. Rio, *Schimbul de noapte*

În curând:

Mick Herron, *Leii au murit*

Unu

Krissy, 1994

Locuitorii din Wakarusa, Indiana, se pricepeau să țeasă bârfe mai iute decât își țese păianjenul pânza. Ori de câte ori unul de-ai lor făcea o nefăcută – de exemplu, când Abby Schmuckers a fost prinsă că a furat ruj de la magazinul de chilipiruri sau când puștiul Becker s-a lăsat de cursurile de la 4-H Club sau când Jonah Schneider a adormit în biserică și-a început să sforăie –, gura târgului se căsca atât de larg și mesteca noutatea aia picantă atât de temeinic, încât Adevărul devenea de nerecunoscut, complet dizolvat în Poveste. Și cum cei din Wakarusa erau oameni cu frică de Dumnezeu, care respectă legea și merg la biserică, Povestea trecea întotdeauna din gură-n gură garnisită cu fraze precum: *Fie ea binecuvântată, dar... O să mă rog pentru ei, fiindcă ai auzit că...? Dumnezeu să-i aibă în pază.*

Krissy Jacobs pricepuse cât de puternică e zvonoteca locală chiar înainte să se petreacă ceea ce s-a petrecut, de aceea se străduise din răspuțeri să nu intre în vizorul ei. Duminica se ducea negreșit la biserică, pe fiica ei o îmbrăca în roz și pe

fiul ei în albastru, purta pantofii potriviți și avea grijă ca soțul ei să poarte cravatele care trebuie. Nu din cauză că ar fi crezut că toate astea contează câtuși de puțin; pur și simplu, avea foarte multe de pierdut. Și, chiar dacă nu-și dorise nici pe departe viața asta – familia, ferma și casa –, era mai mult decât avusese vreodată și voia s-o păstreze cu orice preț.

În ziua în care totul i s-a risipit printre degete, pe Krissy a trezit-o ceasul deșteptător la ora cinci, așa cum îi era obiceiul de când devenise soție de fermier. S-a strecurat din pat în liniște, ca să nu-l deranjeze pe Billy, chiar dacă deșteptătorul sunase și pentru el, și a ieșit din dormitorul întunecos, coborând pe scara veche de lemn spre bucătărie.

Scrisul de pe perete i-a sărit în ochi chiar înainte să pășească pe ultima treaptă. Pieptul i s-a golit brusc de aer. Literele mâzgălite cu roșu sângeriu spuneau ceva oribil: SĂ VĂ IA DRACU' PE TOȚI... S-A ZIS CU JIGODIA AIA... AȚI MERITAT-O.

Inima a început să-i zguduie pieptul. Primul ei gând, bizar și nepotrivit, a fost că cuvintele alea erau foarte *nelalocul lor* acolo, pe unul din pereții ei imaculați, chiar dacă antici, din bucătăria care se năruia, dar care încă era frumoasă. Cuvintele alea urâte și violente nu-și aveau locul în micuțul Wakarusa, Indiana – acolo trăiau oameni buni și pioși. Krissy a înțeles că, odată ce lumea avea să prindă de veste, cuvintele alea îl vor mânji pe fiecare membru al familiei sale pentru totdeauna.

A rămas în picioare pe ultima treaptă de jos, tremurând. Deși soarele nu răsărise încă și nici mintea nu apucase să i se limpezească, i-a fost clar că cuvintele alea prevesteau ceva teribil. S-A ZIS CU JIGODIA AIA, a mai citit ea o dată, iar frica a făcut loc rușinii. Ceva teribil de greșit se întâmplase, dar tot ce-i trecuse ei prin cap era *Ce-or să zică vecinii?*

Doi

Margot, 2019

Margot a parcat mașina lângă trotuarul din fața casei unchiului ei, Luke, a oprit motorul și s-a lăsat pe spate, în scaun. A aruncat o privire prin geamul din dreapta spre casa joasă și îndesată, în stil ranch, din anii '70 și un fior de neliniște i-a străbătut trupul. Ultima dată când își petrecuse o noapte aici, în Wakarusa, orașelul în care crescuse, fusese cu 20 de ani în urmă. Avea 11 ani.

Orașelul natal al lui Margot purtase întâi numele Salem, însă acesta fusese schimbat în anii 1850, pentru a nu mai fi confundat cu Salemul din Indiana. Etimologia se pierduse în timp, dar ce se știa era că, în limba amerindienilor, *wakarusa* s-ar traduce prin „în noroi până la genunchi”. Ambele denumiri i se păreau lui Margot nefiresc de potrivite. Una amintea de uciderea unor fete nevinovate, cealaltă sugera cât de greu era să pleci de acolo. Deși pentru Margot noroiul părea mai degrabă nisip mișcător. Cu cât te zbăteau mai tare, cu atât te trăgea mai adânc. Ani de zile crezuse că a scăpat, iar acum era din nou aici.

Dar, mai mult decât orașelul, ce-i făcea inima să-i bubuie în piept era întrebarea despre ce versiune a unchiului ei urma să vadă în seara aia. Pe cea adevărată. Sau pe cea teribilă.

A inspirat adânc, și-a luat bagajele de pe bancheta din spa-te și a pornit-o pe alee. Veranda era luminată de un bec în-gălbenit care pâlpâia într-o colivie de sârmă. Zgomotul făcut de moliile care se izbeau de el i-a amintit de verile petrecute aici în copilărie – zile lungi și fierbinți, genunchi juliți și gambe zgâriate de la câmpurile cu porumb. A ridicat pum-nul și a ciocănit.

N-a durat mult și, după ce a auzit zăngănitul zăvorului, ușa s-a crăpat încetîșor. Zâmbetul pe care și-l lipise pe față i-a pălit:

— Unchiule Luke?

Prin crăpătura întunecată a ușii, Margot l-a privit atent, căutând schimbările prin care trecuse unchiul ei de când îl văzuse ultima dată. Ridurile de pe chipul lui păreau să se fi adâncit în ultimele luni, iar părul lui negru era, ca niciodată, ciufulit. Ce nu se schimbase însă era bandana roșie de la gât, pe care chiar ea i-o făcuse cadou de Crăciun acum 25 de ani și pe care el încă o purta deseori.

— Rebecca? a întrebat el, cercetându-i chipul cu privirea.

Margot a înghițit în sec. Deși semăna doar vag cu soția lui decedată – păr șaten, scurt și o constituție medie –, se obișnuise ca Luke s-o confunde cu ea. Și totuși, durea de fi-ecare dată.

— Sunt Margot, îți amintești? Nepoata ta, fiica lui Adam.

Nod în stomac. *Fiica lui Adam* nu exprima deloc în ce măsură el, Luke, fusese ca un tată pentru ea, mai degrabă de-cât propriul ei părinte. Iar *nepoată* nu surprindea faptul că, în afară de soția lui, ea fusese persoana lui preferată, și el a

ei. Dar era mai bine să înceapă cu pași mici, să-i zgândăre memoria – restul, de obicei, venea de la sine.

— Margot...

I-a rostit numele de parc-ar fi pronunțat silabele acelea pentru prima dată.

— Așa mă cheamă, dar ție îți plăcea să-mi zici „puștoaico”, a spus Margot cu voioșie, pe un ton egal.

Luke a clipit o dată, de două ori și, în cele din urmă, ochii i s-au limpezit, de parcă cineva i-ar fi dat la o parte pânzele vechi de păianjen:

— Puștoaico! a zis el atunci, deschizând ușa și desfăcân-du-și brațele larg. Doamne, ai ajuns! Ce-a durat atât?

Margot s-a silit să chicotească nițel și s-a aruncat în bra-țele lui, dar i se pusese un nod în gât. N-avea să se obișnuiască niciodată cu teama că l-ar putea pierde pentru totdeauna.

— Scuze, puștoaico, a zis el, dându-i drumul. Încep să uit tot felul de lucruri, vârsta e de vină.

Și, deși a părut că o spune nepăsător, de parcă să-ți uiți membrii familiei era ceva la fel de obișnuit ca rătăcitul che-ilor, ochii îi erau umbriți de stânjeneală.

— E-n regulă, a dat ea din mână.

— Și? Povestește-mi, ce naiba ai mai făcut între timp? Stai, lasă-mă să te ajut cu bagajele.

Margot a dat să protesteze, dar Luke pusese deja mâna pe ele și le ridicase. Chiar dacă memoria dădea semne că avea să-l lase la numai 50 de ani, părea la fel de puternic ca întot-deauna. Când s-a întors cu spatele la ea, Margot a aruncat o privire fugară prin mica lui casă și a simțit un gol în stomac. Era prima dată când venea să-l vadă de când murise soția lui, Rebecca, de cancer la sân, cu un an înainte. A copleșit-o un val de vinovăție că nu venise mai repede. Pe podeaua din

sufragerie zăceau împrăștiate teancuri instabile de ziare, măsuța de cafea era plină de farfurii și pahare murdare, iar stratul de praf care acoperea biblioteca încastrată și televizorul vechi se vedea de acolo, de la intrare. Bucătăria era și mai și. Chiuveța și blatul din jur gemeau de grămezi de vase nespălate, castroane puse peste câni, urme de mâncare uscată peste tot. Cea mai tulburătoare era însă colecția de flacoane de medicamente adunate lângă telefonul fix. Trebuie să fi fost mai bine de o duzină, unele goale, altele răsturnate sau stivuite unele peste altele. Într-unul mai mare erau amestecate niște pilule rotunde și albe cu altele lunguiețe, de un verde palid. Cât anume din toată treaba asta era ceva pricinuit de diagnosticul lui și cât de faptul că rămăsese vădov de curând, Margot nu știa.

— Doamne, puștoaico, dar multe lucruri mai ai, a zis Luke, cu brațele încărcate de bagaje. Parcă ți-ai pus în minte să te muți aici.

Margot l-a privit pe furiș, întrebându-se dacă glumește — în fond, chiar *se muta* acolo —, dar în ochii lui nu era decât o licărire de tachinare. Nu știa. Margot a zâmbit ușor.

— Ei, doar mă știi.

Numai că, văzându-l că nu se mișcă, a dat din cap spre ușa din capătul coridorului.

— Mă gândeam că aș putea sta în birou.

O tresărire ca și cum își amintise ceva, o încuviințare din cap.

— Sigur, sigur.

Biroul unchiului și al mătușii nu fusese niciodată prea folosit, din moment ce amândoi lucraseră în South Bend, Luke contabil, iar Rebecca part-time la un muzeu de artă. În primii 15 ani de căsnicie, camera fusese de un galben vesel,

cu un pătuț de copil, veșnic gol, în colț. Apoi, când Rebecca împlinise 40 de ani și își pierduse speranța, vopsise pereții în cenușiu. Cumpăraseră un birou și o saltea tip futon, dar, din câte știa Margot, camera fusese folosită doar de unchiul ei, căruia îi plăcea uneori să joace Solitaire pe calculator, înainte de culcare.

Să vadă camera acum a răscolit-o. Era clar că unchiul ei, în ferestrele de luciditate, începuse s-o pregătească pentru vizita ei, deși mare parte din treabă părea să fi fost abandonată în plin avânt. Salteaua era trasă și peste ea era pus un cearșaf, iar colțurile erau vârate dedesubt doar în trei părți. Două perne desfășate zăceau pe podea, alături. Trebuia să caute o pătură și niște fețe de pernă.

— E perfect. Mersi, unchiule.

A ezitat.

— Am venit aici direct de la muncă, așa că mor de foame. Tu ai mâncat?

După ce a evaluat conținutul frigiderului — în mare parte condimente, cele mai multe expirate —, s-a dus să ia o pizza de la singura pizzerie din Wakarusa, apoi s-au așezat la masa din bucătărie, cu pahare cu apă de la robinet și felii de pizza pe șervete de hârtie, fiindcă nu erau farfurii curate. Din conversațiile lor telefonice din ultimele luni, Margot învățase că discuțiile mergeau cel mai bine dacă vorbea ea, așa că a început să povestească printre înghițituri, cu un dor teribil de zilele în care, nu demult, dacă se aflau în aceeași încăpere, ea și unchiul ei puteau vorbi cu orele.

— Mersi din nou că mă lași să stau aici, a spus Margot, aruncând pe furiș o privire spre chipul lui Luke.

Ce voia de fapt să zică era *Știi de ce sunt eu aici? Îți amintești diagnosticul? Cum te descurci cu toate?* Dar de fiecare dată

când ea pomenea ceva legat de boala lui, vocea lui Luke devenea aspră. Margot recunoștea emoțiile ascunse – unchiul ei își pierde mințile la numai 50 de ani, devastator de devreme, și era îngrozit. Așa că Margot a ocolit subiectul.

Când îi propusese să se mute cu el, îi spusese că are nevoie de o schimbare și că vrea să fie mai aproape de el, pretinzând o inventată „nouă natură a muncii ei, mai flexibilă”, care i-ar fi permis asta.

— Bineînțeles, a zis Luke, cu ochii pe felia lui de pizza. Știi că ești binevenită oricând.

— Și nu uita că dau cu plăcere o mână de ajutor, așa că, dacă ai nevoie de ceva...

Luke a zâmbit, dar era un zâmbet reținut.

— Mersi, puștoaico.

Margot a deschis gura să mai spună ceva, dar el schimba-se deja subiectul:

— Hei, ce face Adam? Ce face mama ta?

Margot și-a înăbușit un oftat. Tocmai trecuseră de la un subiect sensibil la altul și nu știa cum să se descurce cu niciunul dintre ele. Până acum șase luni, nu șovăise niciodată să-i spună unchiului ei adevărul, despre fratele lui sau despre orice altceva. Dar de când cu diagnosticul, părea fragil și, din ce aflase, fragilitatea putea duce la schimbări de dispoziție și crize. Se întâmplase doar de câteva ori, la telefon, dar ideea unui Luke care-și pierde controlul o speria.

— E...

— Tot un bețiv răutăcios care refuză să se trateze?

Margot a izbucnit într-un hohot de râs, surprinsă.

— Haide, mi-oi fi pierzând eu mințile, dar n-am cum să uit așa ceva, a continuat el, iar ea a râs și mai tare.

Nu că ar fi fost amuzant că tatăl ei ține mai mult la whisky decât la singurul lui frate și la singura lui fiică, dar ăsta era unchiul Luke de care-i fusese ei dor. Într-un orașel de prefăcuți, singura persoană care spunea mereu adevărul. Cel ce o făcea pe Margot să se simtă înțeleasă fără să se străduiască. Cel al cărui simț al umorului era la fel ca al ei, cel ce o făcuse odată să râdă atât de tare, că-i țâșnise sucule pe nas. În plus, absența afecțiunii tatălui ei – ori chiar a mamei, de altfel – nu o mai afecta profund pe Margot. Copilăria ei fusese marcată de certuri cu țipete, presărate cu pahare sparte de pereți. De aceea era atât de apropiată de Luke. În fiecare zi, după ore, se ducea mai degrabă acasă la el. În weekenduri stătea acolo peste noapte. *S-ar fi mutat* cu el și cu Rebecca – îi oferiseră de multe ori ocazia –, dar mama ei își făcuse griji despre ce-avea să spună lumea.

Cam aceeași reacție avusese și în urmă cu câteva săptămâni, când îi spusese că se mută înapoi în Wakarusa.

— Și ce-o să le zici oamenilor când o să te-ntrebe de ce te-ai întors? a spus mama ei.

— Adică? O să le zic adevărul, că stau cu Luke să-l ajut.

— Asta nu e treaba nimănui, Margot. Oricum, tatăl tău spune că n-are cum să fie așa de rău. Luke e *mai tânăr* decât el.

— De unde dracu' știe tata? Când au vorbit ei ultima dată, în 2010?

— Dacă chiar ești atât de îngrijorată, de ce nu-i angajezi o asistentă sau ceva? Nu cred că vrei să te întorci în orașelul ăla trist, unde s-a-ntâmplat chestia aia oribilă.

Margot își luase telefonul de la ureche, ca să se uite la ecran, șocată.

— O asistentă? De unde bani?

— Doamne, Margot. Uneori ești atât de grosolană.